

Een man loopt rond met iets in zijn hand en brult tegen de kinderen. Ik kan niet zien wat hij in zijn hand houdt en evenmin begrijpen wat hij roept. Opnieuw gaat de sirene. De kinderen begeven zich in looppas naar een nabijgelegen terrein. Ik duik een ietsje dieper en zie dat het een rijstveld is. De kinderen verspreiden zich en beginnen te werken. Die man roept dat het sneller moet en hanteert nu en dan de zweep. Ik ril en houd dit niet voor mogelijk. Ik daal neer, stap van mijn tapijt en vraag: "Waarom worden die kinderen geslagen?"

De man draait zich om, wil mij slaan, maar zijn arm blokkeert. De zweep valt uit zijn hand en hij zakt neer. Mijn magische krachten hebben gewerkt. De man sukkelde weer recht, kijkt mij angstig aan, probeert de zweep terug op te rapen, maar ook dat lukt niet. Met een vingerknip verschijnt mijn tapijt, de zweep wordt erop geslingerd, ik maak een sprongetje en verdwijnt. De kinderen kijken verbaasd op en vluchten weg. Ook die brutale man ziet het niet meer zitten, want hij denkt dat het spookt. Vanop mijn tapijt zie ik wat er gebeurt. De kinderen lopen terug naar het grote gebouw. Na een tijdje komen ze in groepjes naar buiten en kiezen het hazenpad. Die man is spoorloos verdwenen, hij is precies in rook opgegaan. De beelden worden vaag, ik knipper met mijn ogen en word wakker. Na de plagerijen en de bespottingen die ik op school heb

meegemaakt, is dat een moment om echt van te genieten. Kinderen die worden mishandeld, kunnen bevrijden, geeft mij een supergoed gevoel. Wat een belevenis en dit dankzij de boeken van mijn papa.

De volgende schooldag vertel ik aan mijn juf wat ik heb gedroomd en beleefd. Juf Klaasje vraagt mij om mijn droom aan de klasgenoten te vertellen. Ik stem toe. De klas zit gespannen te luisteren en op het einde beklemtoon ik dat dit komt, omdat mijn vader schrijver is. Niemand lacht. Hebben ze hun lesje geleerd? Zullen de plagerijen nu ophouden?

Stef voelt zich opzij gezet en reageert: "Dat verhaal is toch zuivere fantasie. Ik droom ook nu en dan over zaken die ik niet ken of over plaatsen waar ik nooit eerder ben geweest en mijn vader is geen schrijver."

Ik antwoord dat hetgeen ik heb gedroomd en beleefd verhalen zijn die mijn vader heeft geschreven en dat dit geen eigen fantasie is, noch verzinsels zijn. Ditmaal reageert Stef niet.

Omdat ik nog meer aandacht krijg van de juf, stijgt de jaloezie en alles blijft zoals voorheen.

"Ik zal vanaf nu mijn belevenissen niet meer vertellen, ik houd ze enkel voor mezelf," mompel ik met hese stem. Juf Klaasje, die dat gemompel heeft gehoord, fronsst de wenkbrauwen.

Thuis zit vader Jules voor zijn computer. Moeder Flora is bij haar zus op bezoek en mijn broers en zusje maken hun huiswerk. Naast vaders bureau staat, in een klein kamer-tje, een boekenrek tegen de muur, waarop alle boeken die vader heeft geschreven alfabetisch staan gerangschikt. Op de kaft van één van de boeken is een luchtballon afgebeeld. Dat trekt mijn aandacht. Ik neem het boek uit het rek, ga naar mijn slaapkamer en begin te lezen. Zo geraak ik verzeild in een nieuw avontuur. Dankjewel, papa.